

Ministeriets Skrivelse af 14de Januar 1852 bestemmer, at Kalkbænken ikke maa opbevares i Vaabenhuset.

Canc. Skrivelse af 10de Juni 1847 fastsætter, at der ikke maa være Kampesteensgulv i Vaabenhuset, og at der bør være en Bænk til at sidde paa.

Det er jevnlig ved Synet forlangt og af Kirkebestyrelsen givet Medhold, at Kalkbænken, Brandredskaber og deslige ikke maa gjemmes i Vaabenhuset.

ad § 12.

De her gjorte Forbringinger ville formeentlig findes at være en ligefrem Følge af de paa-gjældende Gjenstandes Bestemmelse. At Dørenene skulle være til at aabne udad, er deels forordnet deels tilraadet i den Kgl. Resolution af 7de October 1828. (Canc.=Circ. 28de f. M.)

ad § 13.

Ministeriets Skrivelse af 31 October 1849 bestemmer, at der bør anskaffes Stiger til Eftersyn af Loftet, og Synene have ved flere Leiligheder klaget over de Mangler, hvis Afhjælpning i nærværende § er foreslaaet paabudet.

ad § 14.

Ministeriets Skrivelse af 13de September 1849 til Indenrigsministeriet udtaler, at Kirkerne ikke kunne tilstedes afbenyttede til Valg-handlinger.

D. L. 2—22—73 bestemmer, at i Kirker maa ikke indlægges nogen Rødning eller Bænk. At Epitaphier og Inscriptionstavler midlertidig maae bevares paa Kirkens Loft, er enkeltviis foreslaaet af Synet og bifaldet af Ministeriet.

ad § 15.

Forordn. af 13de August 1734 § 3 bestemmer, at Vlytaget ikke maa tages bort.

Kgl. Resol. af 4de Juli 1800 § 8 bemyndiger Cancelliet til ad mandatum at bevilge Vlytagets Nedtagelse.

Kgl. Resol. af 28de August 1816 giver en lignende Bemyndigelse.

ad § 17.

Der er jevnlig af Synene gjort Udsættelser af samme Indhold som nærværende §'s Bestemmelser.

Rescript af 1ste Juli 1720 § 4 bestemmer, at Kirkepatronen skal vedligeholde Kirkehvret.

ad § 18.

Ministeriets Skrivelse af 6te November 1849 udtaler, at Kirkeeierne ere pligtige at lægge Fortoug omkring Kirken. Af Synsforretningerne fremgaaer det, at mange Kirker lide meget af Fugtighed, og det maa ansees vigtigt, at samme saameget som muligt modarbejdes, hvortil nærværende §'s Bestemmelser ere sigtende.

ad § 19.

Det maa antages at være i Kirkeeierens Interesse, at han, naar flere bethydelige Arbejder foretaaer, kan faae Sikkerhed for, i hvilken Orden de ville blive tilstedede udførte. Nærværende §'s Bestemmelser ere bragte i Forslag i dette Niemed, ligesom samme ogsaa indeholder et betinget Tilfagn om en forholdsmæssig Moderation i Overholdelsen af denne Lovs forskellige Forbringinger.

ad § 20 og 21.

Af de ældre Bestemmelser om denne Gjenstand bemærkes her Følgende:

Efter Loven 2—22—38 skal der af Kirkeeieren udvises Gravsted til Sognets Beboere.

Canc.=Str. af 12te Mai 1835 udtaler, at da Sognets Beboere ere berettigede til fri Begravelse uden Indskrænkning, kan det ikke være deres Pligt, der have Gravsteder, at holde dem frie for Ukrudt; og i samme Canc.=Skrivelse siges, at det er Kirkeeierens Pligt at holde Kirkegaarden fri for Græs og Ukrudt.

Forsaaavidt Vedkommende ønske deres Gravsteder pnyttede, da udtaler Canc.=Skrivelsen af 16de Octbr. 1838 ad 3, at de selv maae besørge saadant. Ogsaa maae de, der have kjøbt deres Gravsteder og indhegnet dem eller anbragt Ornamente derpaa, selv holde dem vedlige.

Canc.=Skrivelse af 14de December 1841 udtaler, at hvad der med Hensyn til Kirkegaardens Reenholdelse ved de aarlige Syn kan paalægges en Kirkeeier, indskrænker sig til, at han bør lade Kirkegaard og Gravsteder holde